

กตเวทิตปฺปชา

พินเอกหญิง วาสุณี อนันตรพีระ

P17014

เอ๊ะ! ทำไมหลวงพ่otechnเหมือนรู้เรื่องของเราเลย หลวงพ่อรู้ได้ยังไง ประโยคเหล่านี้ฉันได้ ยินอยู่ตลอดเวลา และฉันก็มักจะตอบไปว่า อย่าสงสัยเลย หลวงพ่อ "รู้" ทุกอย่างนั้นแหละทำไมฉันถึงมั่นใจขนาดนั้น ก็เพราะฉันประสบด้วยตัวเองถึงความ "รู้" ของหลวงพ่อ ทุกวันนี้ ย้อนคิดกลับไปเมื่อไรก็ต้องใช้ประโยคยอดฮิตที่ว่า "ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ" ทุกที

ตั้งแต่ฉันเข้ามาเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อ ฉันเจอเหตุการณ์ที่ บ่งบอกว่าหลวงพ่ "รู้" มากมายหลายอย่าง ทั้งที่เจอด้วยตนเอง และจากคำบอกเล่าของคนอื่น เหมือนๆ จะเป็นเรื่องเกินจริงแต่มันก็เป็นจริง ทั้งนี้ทั้งนั้นอะไรที่เกิดขึ้นในข้อเขียนชิ้นนี้ ฉันมิได้ต้องการชักจูงหรือโน้มน้าวให้ใครมาเชื่อตามฉัน เพราะเราเป็นชาวพุทธที่แท้เราต้องพิจารณาตามหลัก "กาลามสูตร" ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ ฉันเพียงต้องการให้คนที่อ่านได้รับรู้ถึง "ผลดีของการฝึกกรรมฐานที่หลวงพ่อของเราใช้เวลาแทบจะทั้งชีวิตฝึกฝนมาจนได้สิ่งที่หลวงพ่เรียกว่า "เห็นหนอ" เท่านั้น นอกเหนือ จากนี้ใครก็ตามที่คิดว่าหลวงพ่ต้องให้ทุกอย่างที่ลูกศิษย์ขอ เพราะท่านไม่เคยขัด(ไม่ว่าเรื่องดี, ไม่ดีถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง) ก็จะได้รู้เสียทีว่าเป็นการเข้าใจผิดและเหมือนจะดูถูกภูมิปัญญาครูบาอาจารย์ไปเสียด้วยซ้ำ

เพราะฉันมั่นใจว่าทุกอย่างที่ หลวงพ่ตัดสินใจลงไปนั้นท่านรู้ทั้งหมด ท่านรู้ว่าจะต้องเป็นอย่างนั้น และท่านต้องทำอย่างนั้น อย่าลืมว่าหลวงพ่

ท่านมีประสบการณ์ตรงในเรื่องกฎแห่งกรรมมากมาย และท่านพร่ำสอนพวกเราทุกวันนี้ก็เรื่องของกรรมนี้แหละ กรรมใคร ใครก็ต้องรับ เชื่อตรงนี้กันเถิด

เมื่อกลางปี ๒๕๔๐ ฉันมาวัดอัมพวันครั้งแรก ทางฝั่งแม่ใหญ่โดยมีญาติมาด้วย ๑ คน เราไม่เคยพบหลวงพ่อดีเลย นอกจากในรูปแบบหน้าปกหนังสือที่ได้รับแจกวันแรกนั้นต้องขึ้นไปรับศีล และฟังโอวาทบนศาลา ร.๕ ชั้นใต้ที่นั่งเกือบหลังสุด เรียกว่ามองเห็นหลวงพ่อดีจืดๆ เท่านั้น หน้าตานั้นไม่เห็นเลย (ฉันสายตาสั้นใส่แว่นแล้วยังไม่เห็น) แต่เวลาหลวงพ่อดีฉันกับหลานสะดุ้งหันมามองหน้ากับแล้วซุบซิบด้วยประโยคที่ว่า “ อ๊ะเรื่องนี้เหมือนเรื่องของเราเลย หลวงพ่อดีรู้อย่างไร ” แต่ก็นั้นแหละพอลงจากศาลาฉันก็ลืมเหตุการณ์นั้นไปเลย เตื่อ น ธ น ว า ค ม

๒๕๔๐ ฉันพาคณะมา ปฏิบัติธรรมถวายเป็นพระราชกุศลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (ในเรื่อง “ เวลา ” กฎแห่งกรรม เล่ม ๑๒) หลวงพ่อดีกรุณามาเป็นประธานเปิดการอบรม ตอนนั้นฉันเป็นหัวหน้าพยาบาล โรงพยาบาล ค่ายภานุรังษี ยศ พ.ท. ตอนหนึ่งท่านถามฉันว่า พ.ท.หญิงวาสุณี เมื่อไรจะเป็น พ.อ. ฉันกราบเรียนท่านว่า ตำแหน่งหัวหน้าพยาบาลที่นี้สูงสุดแค่ พ.ท. เท่านั้น ท่านยังยิ้มและบอกฉันว่าก็ให้คนเก่าเขาย้ายไปเอานายพลสิ เราจะได้เป็น พ.อ. แทน ถึงตรงนี้พวกเราก็มองหน้ากันแล้วอึ้งยิ้มเพราะรู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะหนึ่งคนเก่า เขากะจะปักหลักอยู่ที่นี้จนเกษียณ สองเขาเป็นหมอ ฉันซึ่งเป็นพยาบาลไม่มีสิทธิ์ขึ้นในตำแหน่งนี้ (แม้ว่าในทางปฏิบัติฉันก็เคยทำหน้าที่ในตำแหน่ง ผอ.รพ ค่ายภานุรังษี มาถึง ๒ สมัยในปี ๒๕๒๗ และปี ๒๕๓๐ ก็ตาม) อย่างไรก็ตามเมื่อหลวงพ่อดีกล่าวจบฉันก็พนมมือรับพรของท่าน อีก ๑ ปีต่อมา ฉันก็ย้ายเข้ากรุงเทพฯ เพื่อเอาตำแหน่ง พ.อ. (หลังจากที่ติดหนึบอยู่ใบตำแหน่ง พ.ท. นานถึง 8 ปี) ตามคำพรของหลวงพ่อดีทุกประการ ต่อมาฉันได้นำคณะมาปฏิบัติธรรมร่วมกับมหาวิทยาลัยศิลปากร (ทับแก้ว จ.นครปฐม) อีก หลวงพ่อดีมาให้โอวาทตอนหนึ่งท่านพูดถึงการที่ภรรยาปฏิบัติธรรมทำให้สามีได้เป็นนายพล แล้วท่านชี้มาที่ฉันพร้อมก็บอกว่าจะเมื่อ ได้ยศตำแหน่งสูงขึ้นแล้วให้ระวัง

สุขภาพ ฉันก็พยายามดูแลตัวเองมาตลอดนับจากวันนั้น พอถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๒ ฉันก็ตรวจพบว่าตนเองเป็นมะเร็งจนได้ โชคดีที่พบแต่แรกจึงทำให้รักษาได้ ทั้งนี้ด้วยบารมีของหลวงพ่อกี่แม่เมตตาช่วยฉันไว้ เพราะสุขภาพฉันทรุดมากจากการให้ยาเคมีบำบัด นี่กว่าไม่รอดแล้ว ในช่วงที่ป่วยและให้ยานั้น ฉันได้มาราบหลวงพ่อกี่กุฎี วันนั้นหลวงพ่อกี่อารมณดี เทศน์ให้ลูกศิษย์ฟังนานถึง ๒ ชั่วโมง ด้วยความอยากให้หลวงพ่อกี่พุดถึงสุขภาพ (ที่กำลังแย่มากจากการให้เคมีบำบัด) ว่าจะหายหรือไม่เพียงใด จึงคิดอยู่ในใจว่าอยากให้หลวงพ่อกี่บอกวิธีปฏิบัติตัวในเรื่องนี้ ซึ่งวันนั้นฉันนั่งอยู่แถวที่ ๒ เยื้องกับหลวงพ่อกี่เล็กน้อย มีระยะห่างราว 2 เมตรและหลวงพ่อกี่หันหน้าไปทางอื่น พอขาดความคิดของฉัน หลวงพ่อกี่หันขวับมาทางฉัน และบอกว่าเคยมีคนไข้ที่ป่วยเป็นหูหนวกหน้องไหลเยิ้มมานานหลายปีมาหาหลวงพ่อกี่ท่านแนะให้ สวดพาหุงมหากาฯ เขาก็หายได้ และมีตัวอย่างคนที่ป่วยและหายด้วยการสวดมนต์นี้อีก ๒ - ๓ ราย นั่นก็คือ คำตอบที่ฉันได้รับ และแน่ละฉันก็ต้องกลับมาสวดมนต์ตามที่หลวงพ่อกี่บอกทุกประการ

เหตุการณ์ที่กล่าวมาทั้งหมด เริ่มทำให้ฉันรู้สึกว้าวุ่นใจที่เคยมีคนพูดว่าหลวงพ่อกี่วาระจิตคนนั้นเป็นความจริงขึ้นทุกที แต่ความที่เป็นคนเชื่ออยากมาก และสงสัยได้ทุกอย่าง (ถ้ายังไม่ได้รับคำตอบที่เหมาะสมถูกต้องด้วยตนเอง) จึงทำให้คิดว่าน่าจะลองถามหลวงพ่อกี่ใหม่อีกครั้งหนึ่ง พอตีช่วงปลายปี ๒๕๔๔ ฉันมาวัดอัมพวันเพื่อช่วยคุณตา พ.ท.วิง คุณแม่ที่เรียนนายเรือชั้นปีที่ ๕ ซึ่งเข้ามารับการอบรม และจะอยู่ช่วยรับเงินชะระหนี้สงฆ์ในวันปีใหม่ด้วย แล้วเกิดเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ไม่สบายใจ พอตกกลางคืนราวสามทุ่มกว่า ฉันนั่งสมาธิและตั้งคำถามเรื่องที่สงสัยให้หลวงพ่อกี่ทราบโดยฉันอยู่ที่เรือนพักและหลวงพ่อกี่อยู่ที่กุฎีชั่วคราวริมท่าน้ำ นั่นแหละ พอวันรุ่งขึ้นฉันแวะไปกราบหลวงพ่อกี่กุฎีราวบ่าย ๒ โมง ปกติฉัน หลวงพ่อกี่เดินลงมาจากบันไดแล้วจะตรงไปขึ้นตั่งเลย แต่วันนี้ท่านไม่ไป ท่านเดินมาหยุดตรงหน้าฉัน ซึ่งนั่งก้มหน้าอยู่ริมทางเดิน พอเหลือบมองเห็นเท้าหลวงพ่อกี่มาหยุดอยู่ฉัน

รีบงยหน้าขึ้นมอง แววตาของหลวงพ่อบ่งบอกถึงความเมตตา และรอยยิ้มของท่าน นั้นแสดงถึง ความรู้เท่าทันความคิดของฉัน ท่านมองเหมือนมองเด็กชนๆ คนหนึ่ง ที่ ถูกจับได้ว่าทำผิด นั้นเป็นการยืนยันว่าท่านรับข่าวจากฉัน ฉันมั่นใจ 100% ว่าหลวง พ่อ “ รู้จริงๆ นับจากวันนั้นเป็นต้นมาฉันต้องระวังความคิดและการกระทำของตัวเอง ตลอดเวลา ในช่วงแรกๆ ที่เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ ฉันจะมากกราบหลวงพ่อเพื่อฟังคำ สอนของท่าน ๒ - ๓ เดือนต่อครั้ง มาครั้งใดจะต้องหาที่นั่งด้านหน้าเพื่อให้หลวงพ่อ เห็นว่าฉันมากกราบแล้ว (เหมือนเสนอน้านั้นแหละ) พอช่วงหลังฉันมาวัดบ่อยขึ้นรู้สึก ว่าเราอยู่ใกล้ชิดหลวงพ่อตลอดเวลา (ทุกครั้งที่ทำผิดคำสอนของหลวงพ่อจะผุดขึ้นมา ให้ได้คิดเพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้นอยู่ตลอดเวลา เหมือนหลวงพ่อกอย สั่งสอนเราด้วยตัวท่านเอง) ฉะนั้นเวลามาหาท่าน ถ้าด้านหน้ามีที่ว่างก็นั่ง เพราะจะได้ ฟังเทศน์จากหลวงพ่อชัดๆ แต่ถ้าด้านหน้าไม่ว่าง นั่งตรงไหนก็ได้ที่ฟังคำพูดของหลวง พ่อได้ยิน ครั้งหนึ่งฉันพาคุณแม่มากกราบหลวงพ่อที่วัด ท่านทักว่าระวังอย่าให้คุณแม่ ล้ม ฉันกลับถึงบ้านก็คอยดูแลและเตือนคุณแม่ ว่าให้ระวังตัวเดี๋ยวจะล้ม จนท่าน โมโหแล้วตอบมาว่า “ แม่รู้แล้ว หลวงพ่อเตือนแม่แม่จำได้ ” หลังจากนั้นประมาณ ๒ อาทิตย์ คุณแม่โทรศัพท์มาบอกตอนตี ๕ ว่าท่านล้มหัวฟาด ฉันรีบวิ่งจากบ้านไปดู คุณแม่ ซึ่งอยู่บ้านหลังถัดไปห่างจากบ้านฉันราว ๕๐ เมตร คั่นด้วยรั้วเดียวกัน และ รีบพาไปส่งโรงพยาบาลราชบุรีทันที โชคดีที่รอดูอาการมา ๒ - ๓ วันแล้วก็ไม่มีอาการ ผิดปกติ อีกสามอาทิตย์ต่อมาฉันพาคุณแม่ มากกราบหลวงพ่ออีกครั้ง ท่านสั่งว่าระวัง คุณแม่ล้มนะ ฉันจึงกราบเรียนว่าคุณแม่ล้มหัวฟาดในห้องนอนไปแล้ว ท่านตำหนิฉัน ว่าไม่ระวัง ซึ่งฉันก็กราบเรียนซ้ำเหมือนจะแย้งท่านว่า “ แต่ตอนนี้คุณแม่ไม่เป็นอะไร แล้วเจ้าคะ ” หลวงพ่อท่านจึงบอกว่า ที่คุณแม่ไม่เป็นอะไรเพราะล้มหัวฟาดใน ห้องนอนซึ่งหลวงพ่อเคยแผ่เมตตาในห้องนั้นตอนแะมาฉันเพลที่ราชบุรีในการมา บรรยายพิเศษ เรื่องยาเสพติดให้กับ โครงการของฉัน (ในกฎแห่งกรรมเล่ม ๑๖) ถ้าล้ม ในห้องอื่นคงจะแย่ไปแล้ว

หลังเหตุการณ์ของคุณแม่ผ่านไป เมื่อฉันแวะกราบหลวงพ่อกี่ครั้งหนึ่ง ท่าน
กรุณา ถามฉันว่าเมื่อไรจะได้เป็น พ.อ.พิเศษ ซึ่งฉันก็เรียนท่านไปว่า “ คงจะมี
โอกาสได้เจ้าค่ะ ” หลวงพ่อท่านบอกทันทีว่า “ ไม่ใช่คงได้ แต่ต้องได้ ” ฉันจึงรีบรับ
พรพร้อมกับแน่ใจว่าต้องได้เป็น พ.อ.พิเศษแน่นอน จากที่หลวงพ่อกถามในเดือน
ธันวาคม ๒๕๔๔ จนถึงมีนาคม ๒๕๔๕ เรื่องที่ทำท่าว่าจะได้ดุ่มัน

เลื่อนราง จนฉันชักสงสัยว่าจะได้จริงหรือไม่ก็ไม่รู้ คืบหนึ่งฉันฝันว่าหลวงพ่อกมา
เทศน์โปรดที่บ้านคุณแม่ ท่านเรียกฉันเข้าไปหาและมอบพระให้ ๑ องค์ ฉันกำพระไว้
ในมือแน่น ความรู้สึกในฝันนั้น เต็มตื่นด้วยความปลาบปลื้มใจ แล้วสะดุ้งตื่นตอน ๖
โมงเช้า จำได้ว่าเล่าให้สามีฟังอย่างตื่นเต้นทันที ตกเดือนเมษายน ๒๕๔๕ ค่ำ ๑ สี่
พ.อ. พิเศษ ของฉันก็ออกมาตามที่หลวงพ่อกบอกทุกประการ ทุกวันนี้ ฉันรอดูอยู่อีกข้อ
หนึ่งคือ ยศ พล.ต. ซึ่งหลวงพ่อกพูดไว้ตั้งแต่วันปีใหม่ ปี ๒๕๔๕ และในวันเปิดโครงการ
มุทิตาสักการะเมื่อ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๕ (ฉันเชื่อมั่นว่าต้องได้ตามนั้น แต่กำหนดวัน
เวลาไม่ได้เท่านั้น)

อีกเหตุการณ์หนึ่งซึ่งฉันเก็บความสงสัยมานานข้ามปี และไม่รู้จะสอบถามใคร
เพิ่งได้คำตอบเมื่อเดือน พฤศจิกายน ๒๕๔๕ นี้เอง นั่นคือฉันไม่เคยไปที่ศูนย์เวฬุวัน
จ.ขอนแก่นมาก่อนเลย

มากราบหลวงพ่อกี่ครั้งใดท่านก็จะถามฉันว่าเคยไปศูนย์เวฬุวันบ้างหรือยัง เคยเห็นกุฏิ
ของหลวงพ่อกที่ไฟไหม้แล้วเอามาปลูกใหม่ที่ขอนแก่นหรือยัง และสุดท้ายท่านก็ถามว่า
เคยเห็นพระหยกหรือยัง ซึ่งทั้งสามประการนั้นฉันก็ไม่เคยไปเห็นเลย จึงกราบเรียน
ท่านว่าจะไปร่วมทอดกฐินที่ศูนย์เวฬุวัน ในปี ๒๕๔๔ เพื่อไปดูสิ่งต่างๆ ที่หลวงพ่อกถาม
ฉันทั้งหมด ฉันสั่งซื้อขอรถเพื่อไปทอดกฐินจำนวน ๔ คน และก็แปลกที่ได้รถเบอร์ ๑๓
น้องที่ไปด้วยบอกว่าไม่อยากไปรถคันนี้เลยเพราะเขากลับเลข ๑๓ ฉันยังพูดว่าอย่า

ห้วงเลย เลข ๑๓ เป็นเลขที่ถูกโฉลกกับพี่ที่สุด ปีนั้นรถที่ไปทั้งขบวนมีราว ๒๕ - ๒๖ คัน ก็เล่นตามกันไปโดยออกจากวัดเกือบ ๔ ห่อม และไปถึงขอนแก่นตี ๕ กว่าๆ ก่อนจะถึงทางเลี้ยวเข้าเมืองรถเบอร์ ๑๓ ที่ฉันนั่งทำท่าจะชนกับรถบรรทุก เหล็กเส้นไปครั้งหนึ่งแล้ว โชคดีबारมีหลวงพ่อกุ้ม จึงรอดไปได้ พองานพิธีทอดกฐินเรียบร้อย ราวบ่ายเกือบ ๔ โมง เราเริ่มออกเดินทางกลับมีคนตั้งข้อสงสัยว่าปีนี้หลวงพ่อกุ้มขึ้นเร็วกว่าปีก่อนน่าจะมีเหตุการณ์อะไรผิดปกติ (ปีที่ผ่านมาเขาเล่าว่า หลวงพ่อกุ้มยังอยู่เป็นกำลังใจให้นักแสดง และคุยกับญาติโยมจนถึงเย็น แต่ปีนี้ไม่เหมือนเดิม ท่านกลับกุฏิเร็วมาก) รถคันที่ฉันอยู่พร้อมขบวนเพื่อเตรียมเดินทาง ก่อนรถออกเล็กน้อย ฉันวิ่งไปเข้าห้องน้ำ ที่สถานพักผ่อนเด็กของ ดร. ลำไย แล้วเริ่มออกเดินทางโดยมีรถที่แยกมาทางเดียวกัน(จะไปทาง จ.ชัยภูมิ) สองคัน คือคันที่นำหน้าซึ่งฉันจำเบอร์ไม่ได้ และคันของฉันเบอร์ ๑๓ รถทั้งสองวิ่งจี้ตามกันมาด้วยความเร็วน่าจะเกิน ๑๐๐ กม./ชม. แชนผ่านคันอื่นๆ มาตลอดราว ๑ ชั่วโมง ต่อมาฉันเริ่มรู้สึกผิดปกติ เพราะปวดปัสสาวะมากทั้งๆ ที่เพิ่งถ่ายก่อนขึ้นรถได้ไม่นาน และนั่งกระสับกระส่ายไม่เป็นสุขเลย จึงเดินไปบอกคนขับรถว่าขอให้จอด ถ้าไม่จอดต้องอาละวาดแน่เพราะปวดมาก และไต่เหลือข้างเดียวอีกข้างถูกตัดทิ้งไปแล้ว หากอั้นปัสสาวะไว้ ไต่ข้างที่เหลือจะอึดเสบอันตรายน่ามาก เขาก็ละล้าละลังเพราะบรรยากาศเริ่มโพล้เพล้ ตะวันลับไปแล้ว ความมืดเริ่มเข้ามา ถ้าไม่ขับตามกันไปเขาอาจจะหลงและอาจเกิดปัญหาว่าเป็นรถต่างถิ่น ตำรวจจะตรวจกันงุนวาย ฉันจึงส่ายว่าต้องจอดเดี๋ยวนี้เรื่องอื่นๆ เช่นตำรวจฉันรับผิดชอบเอง เขาจึงกระพริบไฟเรียกรถคันหน้า เจ้ากรรมรถคันหน้าวิ่งตะบึงไปโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น คนขับจึงแวะเข้าปั้มน้ำมันข้างทางทันที ฉันรีบลงไปเข้าห้องน้ำ พร้อมกับผู้โดยสารทั้งคันรถ ประหลาดมากที่ฉันไม่ยกถ่ายแล้วความปวดที่มีมาตั้งแต่ต้นก็หายไป แต่ฉันก็บอกตัวเองว่าไม่เป็นไร การที่รถจอดนั้นคนทั้งรถเขาได้โอกาสเข้าห้องน้ำพอดี จากนั้นกลับขึ้นรถ และนำอาหารกล่องออกมารับประทานกัน รถออกจากปั้มน้ำมันราว ๒๕ นาทีก็ถึงทางขึ้นเนินก่อนจะเลี้ยวโค้งไปทางขวาก็ได้ยินเสียงระเบิดดังลั่นทุกคนตกใจหลายคนสวดมนต์และเรียก

หาหลวงพ่อดีที่ยังมีสติ มีคนร้องบอกให้นั่งเฉยๆ อย่าลุกขึ้น รดสายไปมา เล็กน้อยก่อนจะหยุดนิ่งหลังลงเนินมาแล้ว ทุกคนลงจากรถด้วยความอกสั่นขวัญแขวนปรากฏว่ายางรถล้อหน้าด้านซ้ายระเบิด ซึ่งคนขับยืนยันว่าเส้นนี้เพิ่งเปลี่ยนใหม่เมื่อ ๒ เดือนก่อนเมื่อสำรวจดูก็เป็นจริงเพราะดอกยางใหม่เอี่ยมเลย ทุกคนก็ต่างพูดคุยกันว่าถ้าเราไม่แฉะที่ปั้มน้ำมันเพื่อเข้าห้องน้ำคงแย่แน่ เพราะความร้อนของรถที่วิ่งกวดกันเร็วจี๊ดตลอดเวลาเป็นชั่วโมงนั้นจะขึ้นสูงมากที่สำคัญถ้ารถยางแตกขณะวิ่งเร็วๆ จะทำให้รถปัดและจะต้องพุ่งชนคันหน้า สิ่งที่เกิดขึ้น จะต้องเป็นโศกนาฏกรรมแน่นอน อะไรเป็นเหตุให้ฉันปวดท้องกระสับกระส่ายมากจนต้องจอดรถแต่ทำไมพอรถจอดฉันกลับหายปวด และพอเปลี่ยนยางเรียบร้อยแล้ว ฉันขึ้นรถได้ก็กลับมามาตลอดทางจนถึงวัดอัมพวัน ไม่เห็นมีอะไรวุ่นวายอีกเลย ฉันมาได้คำเฉลยจากรุ่นน้องคนหนึ่ง ที่ชอบแก่น เขาบอกว่าวันที่ทอดกฐินเสร็จ หลวงพ่อบ่นว่าเป็นห่วงรถ ๒ คัน ไม่รู้ไปถึงวัดหรือยัง ซึ่งมีรถคันหนึ่งน้ำไหลออกมาแทบจะท่วมรถ และอีกคันก็ น่าจะเป็นรถเบอร์ ๑๓ ของเรานี้แหละ น้องๆ ที่ไปด้วยกัน ตั้งข้อสังเกตว่าคงจะเป็นว่าหลวงพ่อส่งกระแสจิตของความห่วงใยมาให้พวกเราซึ่งฉันเป็นผู้รับได้จึงทำให้ปวดท้องจนต้องจอดรถไม่เช่นนั้นรถสองคันที่ตามกับมาต้องชนกับตายแน่เลย ก็เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อแต่ต้องเชื่อ เพราะทุกคนรับรู้เหมือนกัน และที่สำคัญ ก็คือ หลวงพ่อถามฉันถึงเรื่องว่าฉันเคยไปที่ศูนย์เวฬุวันหรือไม่ถึงสามครั้งสามหน ไม่น่าเชื่อว่าหลังจากที่ไปร่วมทอดกฐินในปี ๒๕๔๔ มาแล้ว ฉันก็มีความผูกพันกับศูนย์ฯ จนต้องไปที่นั่นทุกเดือนกระทั่งถึงทุกวันนี้

ที่ผ่านมาทั้งหมดเป็นเพียงบางตัวอย่างที่หยิบยกมาให้ทุกท่านทราบ ใครที่เคยคิดว่าไม่มีโอกาสพบหรือพูดคุยกับหลวงพ่อ จะได้มั่นใจได้ว่าหาก "จิต" ของเรามีความรักเคารพและศรัทธาต่อองค์หลวงพ่อแล้ว หลวงพ่อจะรับการสื่อสารนั้นได้แน่นอน เพราะหลวงพ่อกเคยสอนว่า ถ้าจิตของคนมีกระแสคลื่นเดียวกันก็รับกันได้

เหมือนเราเปิดทีวีช่องใครก็จะรับข่าวสารทางช่องนั้นได้ ขึ้นอยู่กับว่าเราเปิดช่องเดียวกันหรือไม่ เท่านั้น

ทุกวันนี้ฉันมีภารกิจที่จะรับใช้หลวงพ่อกับพระศาสนาตามที่เคยตั้งใจและปวารณาไว้ ฉันยังไม่รู้ว่าจะมาในรูปแบบใดแน่นอน แต่ฉันเชื่อมั่นว่าหากหลวงพ่อกับฉันมอบหมายให้ทำสิ่งนั้น ย่อมเหมาะสมกับสภาวะของฉัน และฉันสามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้ และใครก็ตามที่มีส่วน ในการช่วยเหลือภารกิจของหลวงพ่อกับในทางใดทางหนึ่งจงภูมิใจที่ได้มีโอกาสทดแทนบุญคุณของ ครูบาอาจารย์ขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ เพราะถ้าท่านจากไปแล้ว ท่านจะรับรู้ได้อย่างไร ส่วนคนที่ไม่มี โอกาสรับใช้หลวงพ่อก็อย่าน้อยใจ เพียงแค่ทำตนเป็นคนดี ประพฤติปฏิบัติธรรมตามที่หลวงพ่อกับท่านเหนี่ยวยังสอนเรามาให้ได้ ก็เป็นการแสดงความกตัญญูตักเตือนแล้ว ลูกศิษย์หลวงพ่อกับแท้จริง ต้องรักใคร่สามัคคี ให้อภัยต่อความผิดพลาดซึ่งกันและกัน หากทะเลาะเบาะแว้งกัน หลวงพ่อกับเรา จะหาความสุขจากที่ไหน คิดดูว่าถ้าท่านเป็นพ่อเป็นแม่ ลูกไม่รักกัน มัวแต่อิจฉาริษยาทะเลาะกัน ไม่เว้นแต่ละวัน พ่อ-แม่จะมีความสุขหรือ หากตายก็ตายตาไม่หลับแน่นอน

หลวงพ่อกับเหนี่ยวยามากแล้ว ทั้งชีวิตของท่านทุ่มเทให้กับลูกศิษย์ เพื่อสร้างให้ลูกศิษย์เป็นคนดี มีปัญญาแก้ไขปัญหาคือชีวิตได้ หากเราทุกคนยังมีปัญหาอยู่ หลวงพ่อกับท่านจะปล่อยวางได้อย่างไรปีนี้หลวงพ่อกับอายุ ๗๕ ปี เราจะเห็นว่าสังขารของหลวงพ่อกับอ่อนล้าลงทุกวัน คงมีเพียง "จิต" ของท่านเท่านั้นที่ยังเข้มแข็ง เพราะภาระของลูกศิษย์ที่ท่านแบกไว้ยังไม่จบสิ้น บางครั้งท่านเดินเซ บางครั้ง ลงมารับแขกหรือทำพิธีต่างๆ จะเห็นหลวงพ่อกับอดกลั้นต่อเวทนาต่างๆ จนหน้าแดงดำ ฉันสังเกตเห็นและต้องมียกหลายคนให้เห็นเช่นเดียวกัน ถึงเวลาหรือยังที่เราทุกคนจะหันหน้ามาสามัคคีและร่วมมือร่วมใจกันทำให้หลวงพ่อกับปล่อยวางภาระและความห่วงใยพวกเราลงได้เสียที ก็เราทุกคนรักหลวงพ่อกับมิใช่หรือ

สุดท้ายนี้คงต้องขอโทษหากญาติธรรมทั้งหลายจะมีความรู้สึกว่าคุณอดดีมา
สั่งสอน แท้จริงเป็นการสะกิดเตือนด้วยความรักที่มีต่อศิษย์อาจารย์เดียวกัน และ
ความเคารพรักที่มีต่อหลวงพ่อบุญเป็นประการสำคัญ ยังมีคนอีกมากมายที่รู้สึกเช่นนี้
แต่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาได้ ฉันขอเป็นตัวแทนของคนเหล่านั้นที่จะรวบรวมพลัง
จิตแห่งความรักอันบริสุทธิ์ที่มีต่อหลวงพ่อบุญ ลีตัมโม มาเป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้
หลวงพ่อบุญมีพลังกายและพลังจิตที่เข้มแข็งสืบต่องานของพระศาสนาไปตราบนาน
เท่านาน

กราบนมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูง

ลูก พ.อ.หญิง วาสุณี อนันตรพิระ

กองวิทยาการ กรมการทหารช่างราชบุรี

โทรศัพท์ ๐-๑๐๐๗-๐๔๖๘, ๐-๓๒๓๒-๑๘๔๔